

Daniels bok – nummer femtiosju

Uppenbarandet av Uppenbarelsbokens profetiska hemligheter: En resa genom ändetidens profetior

Jeff Pippenger

2024-01-21

Alla profeterna talar om världens ände, och alla profetior sammanstrålar och slutar i Uppenbarelsboken. I Uppenbarelsboken tas samma linje upp som i Daniels bok, ty de är samma bok. Alla dessa profetiska principer har fast blivit nedtecknade i de föregående artiklarna. I Uppenbarelsboken får vi veta att det, strax innan nådatiden avslutas, finns en profetia som har varit förseglad och som öppnas. Dessa artiklar har framlagt de profetiska beståndsdelar som är förbundna med budskapet i Uppenbarelsboken som nu öppnas. Budskapet är inte en enskild profetisk sanning, och varje beståndsdel av det budskap som nu öppnas faller inom kategorin Jesu Kristi uppenbarelse.

Budskapet förseglas upp just före nådatidens slut, när ”tiden är nära”. Daniels och Uppenbarelsbokens böcker är, i förening med kommentaren från Profetians Andes skrifter, mycket tydliga beträffande den process som är förknippad med uppbrytandet av förseglingen på ett profetiskt budskap. Det är Lejonet av Juda stam som åstadkommer uppbrytandet av förseglingen, och när han gör det använder han en strukturerad metod för att framlägga budskapet. Han tar emot budskapet från Fadern, som framställs som den som håller Bibeln sådan den är förseglad med sju sigill. Lejonet av Juda stam, som också är Davids rot och Lammet som blev slaktat, tar boken från Fadern och bryter sigillen.

Jesus ger därefter budskapet till Gabriel, som tillsammans med andra änglar förmedlar budskapet till en profet, vilken skriver ned budskapet och sänder det till församlingarna. När tiden för att öppna det profetiska budskapet är inne frambringar öppnandet av det profetiska budskapet en trefaldig prövningsprocess, som prövar dem inom församlingarna som utgör målgruppen för profetens skrift, och utifrån dessa församlingsmedlemmars individuella gensvar avgör de om de tillhör den ena av två grupper. De som tar emot den tillväxt i kunskap som frambringas genom det budskap som öppnas identifieras som de ”visa”, och de som inte gör det identifieras av Daniel som de ”ogudaktiga”, och av Matteus som de ”dåraktiga”.

Alla dessa faktorer som är förbundna med avförseglingen av den sista profetiska hemligheten behandlas och betonas i vers nio i Uppenbarelsboken sjutton, ty där identifieras ett inslag i Jesu Kristi uppenbarelse som kommer att pröva de två klasserna av tillbedjare. Detta sker genom att det anges att det är de ”visa” som kommer att förstå budskapet som följer på versens varningssignal.

Och här är det sinne som har vishet. De sju huvudena är sju berg, på vilka kvinnan sitter. Och det är sju kungar: fem har fallit, och en är, och den andre har ännu inte kommit; och när han kommer, måste han förbli en kort tid. Och vilddjuret som var och inte är, också det är den åttonde, och är av de sju, och går i fördärvet. Uppenbarelsboken 17:9–11.

Det ”sinne som har vishet” är de ”visas” sinne. De ”visa” förstår kunskapens ökning, och den kunskapens ökning som framställs omedelbart efter den profetiska markören, vilken identifierar en sanning som kommer att förstås av de visa och förkastas av de ogudaktiga, är den sanning som är förknippad med de riken i Bibelns profetia som framläggs i de verser som följer. Dessa verser utgör den sista framställningen av rikena i Bibelns profetia, och det som avförseglas i de sista dagarna är att dessa åtta riken också har framställts i den första framställningen av rikena i Bibelns profetia i Daniel kapitel två.

Uppenbarelsen av sanningen upprätthåller den begränsade synen på rikena i Bibelns profetior, vilken utgjorde en av Millers juveler, men den lyste tio gånger klarare, ty den rymmer mycket mer sanning än milleriterna förstod utifrån sin begränsade ståndpunkt i historien, och den utgör ett prov, såsom representeras av talet ”tio”, och av varningsfyren i den inledande varningen: ”här är det sinne som har vishet”, profetiskt uttolkat som: den följande sanningen kommer att pröva de församlingar som får det budskap som förseglas upp strax före nådatidens slut.

I Uppenbarelsboken sjutton fördes Johannes bort till ödemarken under de ett tusen två hundra sextio åren av påvligt mörker. Han ställdes vid själva slutet av denna period år 1798, vilket är den identiska historia vid vilken han ställdes i Uppenbarelsboken tretton.

Och jag stod på havets sand och såg ett vilddjur stiga upp ur havet. Det hade sju huvuden och tio horn, och på sina horn tio kronor, och på sina huvuden hädelsens namn. Uppenbarelsboken 13:1.

”Havets sand” representerar 1798, ty den representerar den historiska utsiktspunkt från vilken Johannes visades påvedömet (vilddjuret från havet) i förfluten tid, och Förenta staterna (vilddjuret från jorden) i färd med att stiga upp, och som slutligen talar såsom en drake vid den snart kommande söndagslagen. Därefter tvingar jordens vilddjur världen att ta emot ”vilddjurets bild”, vilken skulle tala och genomföra söndagslagstiftning över hela världen.

”Vid den tid då påvedömet, berövat sin styrka, tvingades att upphöra med förföljelsen, såg Johannes en ny makt träda fram för att återge drakens röst och föra vidare samma grymma och hädiska verk. Denna makt, den sista som skall föra krig mot kyrkan och Guds lag, framställs som ett vilddjur med lammlika horn. De vilddjur som föregick det hade stigit upp ur havet; men detta steg upp ur jorden, vilket betecknar den fredliga framväxten av den nation som det symboliserade — Förenta staterna.” Signs of the Times, 8 februari 1910.

Johannes förs till samma historiska utsiktspunkt för att i det sjuttonde kapitlet ta emot den slutliga framställningen av rikena i Bibelns profetia. Från den utsiktspunkten framställs rikena. Han får först veta att vilddjuret behärskar både kyrka och stat, ty hon sitter inte bara på sju huvuden utan också på sju berg. Att den stora skökan sitter där identifierar henne som den som rider vilddjuret, och den som rider vilddjuret är den som behärskar vilddjuret.

Och kvinnan som du såg är den stora staden, som härskar över jordens kungar. Uppenbarelsboken 17:18.

Ordet ”regerar” betyder att hålla och att härska över. En ryttare härskar över vilddjuret genom att hålla tyglarna. Påvedömet härskar över sju huvuden och även över sju berg. I Daniel kapitel två underrättar Daniel Nebukadnessar om att han är huvudet av guld. I Jesaja kapitel sju är ett huvud också en kung, en huvudstad eller ett rike.

Ty Syriens huvud är Damaskus, och Damaskus huvud är Resin; och inom sextiofem år skall Efraim krossas, så att det inte mer är ett folk. Och Efraims huvud är Samaria, och Samarias huvud är Remaljas son. Om ni inte vill tro, skall ni sannerligen inte bli bestående. Jesaja 7:7, 8.

Påvedömet, som är kvinnan som rider på vilddjuret, råder över alla jordens kungar. Dessa kungar framställs som ”tio kungar”, vilka utgör de sista dagarnas drakmakt. De är de kungar med vilka Tyrus sköka bedriver otukt. Dessa ”tio kungar” har tvingats att erkänna påvedömet auktoritet, men den främste kungen bland dessa tio kungar är Förenta staterna. Förenta staterna framställs därför också genom Ahab, kungen över Israels tio nordliga stammar. Talet ”sju” betecknar ”fullständighet”, och när påvedömet skildras som regerande över jordens kungar, regerar hon också över de tio kungarna och sitter på de sju huvudena.

Här är det sinne som har vishet, ty de visa i de sista dagarna använder metodiken ”rad på rad”, och de inser att vart och ett av symbolerna för den statskonst som skökan härskar över betecknar samma sanning. Hon härskar också över sju berg, och Milleriterna identifierade ett ”berg” i Bibelns profetia som en symbol för ett rike, men de identifierade också att symboler har mer än en betydelse.

Berg är också en symbol för en församling. Det ”härliga heliga berget” i Skrifterna representerar Guds församling.

Det ord som Jesaja, Amos’ son, skådade angående Juda och Jerusalem. Och det skall ske i de yttersta dagarna, att berget med Herrens hus skall stå fast grundat överst bland bergen och vara upphöjt över höjderna; och alla hednafolk skall strömma dit. Och många folk skall gå åstad och säga: Kom, låt oss gå upp till Herrens berg, till Jakobs Guds hus; och han skall undervisa oss om sina vägar, och vi skall vandra på hans stigar. Ty från Sion skall undervisning utgå, och Herrens ord från Jerusalem. Jesaja 2:1–3.

”Herrens hus” är hans kyrka, och det är ett ”berg”. Den stora skökan sitter på sju berg och identifierar därigenom att hon råder över alla kyrkorna, liksom hon råder över alla kungarna. Hon har kontroll över alla kyrkor och alla stater i hela världen.

Den syn som Jesaja anger kom till honom ”angående Juda och Jerusalem”, vilken vi nyss citerade, fortsätter vidare, och det är alltså samma avsnitt i kapitel fyra, och enligt Jesaja är det samma dag som människor säger: ”Kommen, låt oss gå upp till Herrens berg, till Jakobs Guds hus.” Under samma tidsperiod anges ”sju kvinnor”.

Och på den dagen skall sju kvinnor gripa tag i en man och säga: Vi skall äta vårt eget bröd och bära våra egna kläder; låt oss endast få bära ditt namn, så att vår skam blir borttagen. På den dagen skall Herrens telning vara skön och härlig, och landets frukt skall vara utsökt och fager för dem av Israel som har kommit undan. Och det skall ske att den som är kvar i Sion och den

som är lämnad kvar i Jerusalem skall kallas helig, var och en som är uppskriven bland de levande i Jerusalem: när Herren har tvättat bort Sions dötrars orenhet och renat Jerusalems blodskuld ur dess mitt genom domens ande och genom förtäringens ande. Och Herren skall skapa över varje boning på Sions berg och över hennes högtidsskaror ett moln och en rök om dagen och skenet av en flammande eld om natten; ty över all härligheten skall det vara ett beskydd. Och där skall vara en hydda till skugga om dagen mot hettan och till tillflykt och skydd mot storm och regn. Jesaja 4:1–6.

Den ”dag” som är föremålet för Jesajas syn är den ”timme” av den stora jordbävningen i Uppenbarelsebokens elfte kapitel. De visa, som har tagit emot förmaningen att ”vända tillbaka” efter besvikelsen den 18 juli 2020 och uppfyllt kraven i Tredje Mosebok tjugosex, och som har förts samman genom Hesekiels första profetia, blir beseglade när de tar emot Hesekiels andra budskap om islams fyra vindar. Därefter lyfts de upp till himlen såsom ett baner, och Guds andra barn i Babylon börjar svara på kallelsen att komma ut ur Babylon, vilken börjar vid jordbävningen, som är den snart kommande söndagslagen. Guds andra hjord hör budskapet att komma ut ur Babylon, och de förkunnar: ”Kommen, låt oss gå upp till Herrens berg, till Jakobs Guds hus.”

I den ”stunden” börjar den stora skökan sjunga sina sånger och bedriva otukt med jordens kungar. De som inte är skrivna i Lammets livets bok följer skökan, och deras kyrkor kommer under hennes myndighet. Dessa kyrkor framställs av Jesaja som ”sju kvinnor”. Dessa ”sju kvinnor” är de ”sju berg” som påvemakten skall råda över, när Förenta staterna tvingar hela världen att upprätta vilddjurets bild, som både skall tala och förmå alla att ta emot den påvliga myndighetens märke.

Dessa ”sju kvinnor skall fatta tag i en man”, och den ”mannen” är den ”man” som Paulus identifierar som ”syndens människa”. Under denna prövningstid skall de som förblir ”i Jerusalem ... kallas heliga, var och en som är uppskriven bland de levande i Jerusalem”. Guds folk är de vilkas namn under denna tidsperiod är skrivna i livets bok, i Lammets bok, han som blev slaktat från världens grundläggning. Den andra klassen, de som fattar tag i ”syndens människa”, är de som i Uppenbarelsebokens trettonde kapitel tillber syndens människa.

Och alla som bor på jorden skall tillbe honom, alla vilkas namn inte är skrivna i livets bok som tillhör Lammet, slaktat från världens grundläggning. Om någon har ett öra, må han höra. Uppenbarelseboken 13:8, 9.

Den stora jordbävningens ”stund”, vilken är söndagslagskrisen, är avslutningen av den undersökande domen, och domen grundar sig på huruvida ditt namn befinns eller inte befinns vara inskrivet i livets bok; således utmärker i den tiden de två klasser som representeras genom förhållandet till livets bok själva domens allra sista scener. De som håller sig till ”syndens människa” förkunnar att de skall ”äta” sitt ”eget bröd och bära” sina ”egna kläder”, men deras främsta önskan är att ”kallas vid ditt namn”.

De kommer att behålla sin egen läromässiga trosbekännelse (äta sitt eget bröd) och behålla sin samfundsmässiga bekännelse (sina egna kläder), men anta ”syndens människas” namn. ”Syndens människas” namn är ”katolsk”, vilket betyder ”universell”. De som håller sig till ”syndens människa” önskar bli en del av den ”universella kyrkan”, vilket är den katolska kyrkan. De

åstundar den relationen för att ”ta bort” sin ”vanära”.

”Smäleken” avser två betydelsefulla element hos vilddjuret som härskar över alla kyrkor och alla nationer i de sista dagarna. I ”stunden för den stora jordbävningen” i Uppenbarelseboken elva ”kommer det tredje ve snabbt”. Det ”tredje ve” är islam. I ”stunden för den stora jordbävningen” i Uppenbarelseboken elva ljunder den sjunde basunen. Den sjunde basunen är islam. Islam slår till i ”stunden för den stora jordbävningen”, ty alla basunerna är de profetiska redskap som Gud har använt i dom över påtvingad söndagsdyrkan genom världshistorien.

När Förenta staternas ”nationella undergång” framkallas genom den snart annalkande söndagslagen, kommer ”folken att vredgas”. Det är islam som i Bibelns profetior väcker nationernas vrede, så som detta framställs i den första hänvisningen till islam i Första Moseboken.

Och Herrens ängel sade till henne: Se, du är havande och skall föda en son, och du skall ge honom namnet Ismael, ty Herren har hört ditt lidande. Och han skall vara som en vildåsna bland människor; hans hand skall vara mot var och en, och vars och ens hand mot honom; och han skall bo mitt emot alla sina bröder. 1 Moseboken 16:11, 12.

Den sista tidens ”smälek” är islams religion. Kyrkorna och världens nationer kommer att ställas under den Nya Världsordningens myndighet, ett Förenta nationerna som styrs av den katolska kyrkan. Påven kommer att ha sitt säte över envärldssystemet, alldeles som Konstantin gav påvedömet dess säte år 330. Nationerna kommer att fastslå att deras förmåga att hantera det krig som genom islam förs mot mänskligheten endast kan åstadkommas genom enad ansträngning, vilket kommer att kräva underkastelse under någon moralisk auktoritet, och Förenta staterna kommer att insistera på att detta är den romerska kyrkan. Liksom Justinianus gav den katolska kyrkan dess stora auktoritet år 533, upprepas historien. Förenta staterna kommer genom sin militära makt att tvinga världen till lydnad, alldeles som Klodvig gjorde för den katolska kyrkan år 496. Historien i vers två i Uppenbarelseboken tretton kommer att upprepas.

Och vilddjuret som jag såg liknade en leopard, och dess fötter var såsom en björns fötter, och dess mun såsom ett lejons mun; och draken gav det sin kraft och sin tron och stor makt. Uppenbarelseboken 13:2.

När bilden väl har upprättats, skall då jordens kungar, som har förbittrats genom Islams angrepp, inse att den universella ”smälek” mot Islam som har använts för att bringa odjurets världsomspännande bild till existens, inte var den ”smälek” som ”syndens människa” (Jezebel) i själva verket bekymrade sig om. Alltför sent skall världen få veta att Jezebel inte alls bryr sig om Islam, utan att hennes hjärta åstundar att döda Elia, såsom Herodias dödade Johannes Döparen.

Det ”sinne som har vishet” är ”de visas sinne”, och de ”visa” är de som förstår den ”kunskapens tillväxt” som åstadkoms när Lejonet av Juda stam bryter sigillen på Jesu Kristi uppenbarelse, strax innan nådatiden avslutas.

Och han sade till mig: Försegla inte denna boks profetias ord, ty tiden är nära. Den som gör orätt må fortsätta att göra orätt; och den som är oren må fortsätta att vara oren; och den som är rättfärdig må fortsätta att vara rättfärdig; och den som är helig må fortsätta att vara helig.

Uppenbarelseboken 22:10, 11.

De ”sju huvuden[a] är sju berg, på vilka kvinnan sitter”, representerar sanningen att påvedömet skall härska över både kyrka och stat. Symboler har mer än en betydelse, och symbolerna skall definieras och förstås utifrån sammanhanget i det avsnitt där symbolerna framställs. Invändningen uppkommer att versen identifierar att huvudena är bergen; vad skulle då vara berättigandet för att fastställa en åtskillnad mellan huvudena (statskonst) och bergen (kyrkopolitik)? Åtskillnaden fastställs i Daniel kapitel sju och åtta. I kapitel sju identifieras både det hedniska Rom och det påvliga Rom som ”olika” från de djur som föregick dem.

När kapitel sju läggs ovanpå kapitel åtta (rad på rad), finner vi i kapitel åtta Roms lilla horn, som växlar mellan man, kvinna, man, kvinna. En symbol (det lilla hornet) som representerar två makter. I dessa kapitel är ett horn ett rike, och ett rike är också ett huvud. I kapitel åtta representerar det lilla hornet två rikena, det fjärde och det femte riket i Bibelns profetia. Det lilla hornet representerar symboliskt två rikena, och de två rikena som det representerar är rikena som identifierar föreningen mellan statskonst och kyrkoväsen. De sju huvudena, som också är sju berg, representerar två rikena, och det ena riket är kyrkoväsen och det andra är statskonst.

I Daniels andra kapitel finns ytterligare ett vittnesbörd om denna profetiska symbolik, ty där framställs det sista riket, vilket milleriterna förstod vara Rom, det fjärde riket, genom järn och lera. Järnet och leran är sammanfogade, fastän järn i verkligheten inte förenar sig med lera. Men när syster White kommenterar ”järnet och leran”, identifierar hon det som en symbol för kyrklig maktutövning och statskonst, såsom det framställs genom det lilla hornet i kapitel åtta och de huvuden i Uppenbarelseboken sjutton som också är berg.

”Vi har kommit till en tid då Guds heliga verk framställs genom bildens fötter, i vilka järnet var blandat med den leriga leran. Gud har ett folk, ett utvalt folk, vars omdöme måste helgas, som inte får bli oheligt genom att på grunden lägga trä, hö och halm. Varje själ som är lojal mot Guds bud skall se att det utmärkande kännetecknet för vår tro är sjundedagssabbaten. Om regeringen ville ära sabbaten såsom Gud har befallt, skulle den stå i Guds kraft och till försvar för den tro som en gång överlämnades åt de heliga. Men statsmän kommer att upprätthålla den falska sabbaten och kommer att sammanblanda sin religiösa tro med iakttagandet av detta påvedömet barn och sätta det över den sabbat som Herren har helgat och välsignat och avskilt för att människan skall hålla den helig, som ett tecken mellan honom och hans folk i tusen släktled. Sammanblandningen av kyrkopolitik och statskonst framställs genom järnet och leran. Denna förening försvagar all kyrkornas makt. Att ge kyrkan statens makt kommer att medföra onda följder. Människor har nästan passerat gränsen för Guds långmodighet. De har satsat sin kraft på politiken och har förenat sig med påvedömet. Men tiden kommer då Gud skall straffa dem som har satt hans lag ur kraft, och deras onda verk skall falla tillbaka över dem själva.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, band 4, 1168, 1169.

Vi kommer att fortsätta denna studie i nästa artikel.

”I den scen som framställer Kristi verk för oss och Satans beslutsamma anklagelse mot oss står Josua såsom överstepräst och vädjar för Guds budhållande folk. Samtidigt framställer Satan

Guds folk såsom stora syndare och lägger inför Gud fram förteckningen över de synder som han genom hela deras livstid har frestat dem att begå, och yrkar på att de, på grund av sina överträdelser, skall överlämnas i hans händer för att förgöras. Han hävdar att de inte bör beskyddas av tjänande änglar mot ondskans sammansvärjning. Han är full av vrede därför att han inte kan binda samman Guds folk i knippen med världen för att vinna deras fullständiga trohet mot sig. Kungar och furstar och styresmän har själva tagit på sig antikrists märke och framställs såsom draken, som går bort för att föra krig mot de heliga – mot dem som håller Guds bud och har Jesu tro. I sin fiendskap mot Guds folk visar de sig också skyldiga till att ha valt Barabbas i stället för Kristus.”

”Gud har en tvist med världen. När domstolen skall sättas och böckerna öppnas, har Han en fruktansvärd räkenskap att uppgöra, något som redan nu skulle få världen att frukta och bäva, om inte människorna vore förblindade och förhäxade av sataniska villfarelser och bedrägerier. Gud skall ställa världen till svars för döden av sin enfödde Son, vilken världen, för alla praktiska ändamål, har korsfäst på nytt och offentligt vanärat genom förföljelsen av Hans folk. Världen har förkastat Kristus i Hans heligas person; den har avvisat Hans budskap genom att avvisa profeters, apostlars och budbärares budskap. De har förkastat dem som har varit Kristi medarbetare, och för detta skall de få avlägga räkenskap.” Testimonies to Ministers, 38, 39.